

Phần đệm

"Cốc, cốc, cốc..."

Trong màn đêm vắng lặng, từng tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Thứ âm thanh vang vọng đó truyền khắp hành lang, dội đi dội lại khiến người nghe rợn tóc gáy.

Khuya thế này, ai còn gọi cửa vậy nhỉ?

Lương Tiểu Như nhìn ra ngoài qua mắt thần trên cửa.

Hành lang của căn phòng cô thuê không có đèn, tối om om, hoàn toàn chẳng có cách nào để phân biệt hình dáng của từng người, nói gì đến việc nhìn rõ khuôn mặt người khác.

Cô chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vi vút qua tấm nhựa.

Tim cô đập nhanh hơn, lá gan như lớn hơn với câu hỏi: “Ai đây?”

“Mở cửa!” Giọng nói trầm thấp truyền vào qua cánh cửa sắt lạnh băng khiến trái tim Lương Tiểu Như tê dại, cô như bị ma xui quỷ khiến, lập tức mở khóa.

“Người... người... người...” Giọng nói run rẩy của Lương Tiểu Như vang lên trong không gian tĩnh mịch, đôi mắt mở to nhìn khuôn mặt kẻ đang đứng trước cửa, nét mặt lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Ta, là ma quỷ.” Hai tay của kẻ đó giơ lên, tóm lấy cổ Lương Tiểu Như. Hắn vận sức kéo cô vào phòng, siết chặt cổ khiến cô không thở được. Cô bắt đầu giãy giụa, hai tay cào cấu trên cơ thể hắn nhưng chỉ có thể bấu vào chiếc áo khoác ngoài của hắn. Ý thức dần mờ hồ, hai mắt bắt đầu nặng trĩu, vào giây phút hơi sức cạn kiệt, rốt cuộc cô đã có thể nhìn rõ.

“Người... người?” Lương Tiểu Như muốn kêu lớn tên kẻ đó, nhưng chưa kịp thốt ra thành lời thì đã trút hơi thở cuối cùng.

Trong mắt kẻ đó, nét mặt dữ tợn cùng đôi mắt trợn ngược của Lương Tiểu Như cũng chỉ là điều hết sức bình thường.

“Tạm biệt, thiên sứ của tôi.” Hắc thủ phịch cô xuống sàn, lấy đi thứ hắc muốn trên cơ thể cô rồi quay người bước đi.

Gió bắc lạnh lẽo quét qua thân thể Lương Tiểu Như, thổi rít từng hồi, ánh đèn với màu sắc dị thường khiến khuôn mặt cô mỗi lúc một thêm nhợt nhạt.

Thứ mà ma quỷ mang đi không chỉ là sinh mệnh, mà còn là linh hồn quý giá của cô.

Chương 1: Lương Tiểu Như bị bóp cổ đến chết

Tối qua, Na Phàm làm việc đến nửa đêm mới nghỉ, không biết vì nguyên nhân gì mà mới sáng sớm, từ tầng dưới đã vọng lên tiếng ồn ào huyền não, khiến anh trần trọc mãi không sao ngủ tròn giấc.

“Cốc, cốc, cốc...”

Từng tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Na Phàm trở mình. “Cốc, cốc, cốc...”

Người gõ cửa dường như không định bỏ qua cơ hội đánh thức anh, tiếng “cốc cốc” vẫn không ngừng vang lên. Trời lạnh khiến anh thực sự không muốn dậy.

Chuỗi âm thanh róng riết như tiếng ma quỷ vọng vào tai, xộc thẳng vào đầu óc, khiến anh không cách nào ngủ tiếp. Anh lồm cồm bò dậy,

khoác một chiếc áo gió và nheo nheo mắt, đầu chưa ngẩng lên đã ra mở cửa, hỏi với bộ dạng mệt mỏi: “Ai đấy? Có bị điên không?”

“Cậu vẫn còn ngủ à?” Cát Văn Kỳ đỉnh đạc tiến vào, ngồi xuống xô pha. “Có người chết mà cậu vẫn có thể ngủ yên thế này, thật chẳng dễ dàng.”

Na Phàm dụi mắt, sau đó cũng ngồi xuống. Sáng hôm nay quả thực hơi khó chịu, tiếng cãi nhau dưới tầng khiến anh không tài nào có được giấc ngủ ngon.

“Sao vậy? Lẽ nào lại có khách hàng đến?” Na Phàm là thám tử của văn phòng thám tử tư, Cát Văn Kỳ là ông chủ của anh, nhưng khi thoáng nhìn qua chiếc đồng hồ treo trên tường, anh liền nói với bộ dạng uể oải: “Vẫn chưa đến giờ, tôi đi ngủ một chút!”

“Tầng dưới nhà cậu xảy ra án mạng, cậu không muốn đi xem sao?” Cát Văn Kỳ nói với vẻ hết sức điềm tĩnh, kiểu như chuyện này chẳng liên quan gì đến anh ta.

“Án mạng?” Con gà gât của Na Phàm lập tức biến mất, anh như tỉnh hẳn. “Tầng mấy?”

“Phòng 302.”

“Lương Tiểu Như?” Trong lòng Na Phàm vẽ ra một dấu hỏi.

Ngày Lương Tiểu Như chuyển đến, chính anh là người xách hành lý giúp cô. Với dáng vẻ thanh nhã, mảnh mai, lại không phải loại người thích va chạm, sao cô ấy có thể chết được?

Na Phàm không nói những lời tầm phào với Cát Văn Kỳ nữa mà lập tức chạy như bay xuống tầng dưới.

Hành lang tầng ba đã bị vây kín, không thể chen vào, cư dân trong tòa nhà đều đổ xô đến xem, vô cùng huyền ảo.

Mặc dù là một người đàn ông đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nhưng với vóc dáng nhỏ bé, cơ thể gầy gò, Na Phàm dễ dàng len mình giữa đám đông và đứng ngay ngắn ở hàng đầu tiên.

Cảnh sát đã đến, thi thể đang được xử lý trong phòng, xem ra vụ án này đã được thụ lý. Anh huých một người đứng bên cạnh và hỏi: “Người anh em, cô gái trong phòng này vì sao mà chết vậy?”

Người thanh niên đứng bên cạnh anh là Trương Hàng, thuê phòng 602, từng là bạn học cùng trường với Lương Tiểu Như, hơn cô hai khóa.

“Nghe cảnh sát ở trong đó nói cô gái bị bóp cổ chết, nhưng không tìm thấy bất kỳ dấu tay nào trên cổ.” Anh ta chau mày, dáng vẻ nặng trĩu ưu tư. “Trên cánh cửa nhà cô ấy cũng không có dấu vết bị cạy, như vậy hung thủ có thể là người quen của cô ấy.”

Na Phàm đứng trên hành lang, nhìn ngó vào trong phòng.

Thi thể của Lương Tiểu Như vẫn nằm ở giữa sàn, chưa được chuyển đi. Nét mặt cô trông thật dữ tợn, hai mắt trợn trừng, nhìn chăm chăm về phía trước, toàn bộ khuôn mặt phủ một màu tím xanh, ngón tay cứng đờ tạo thành dáng vẻ bầm đốt. Xem ra trước khi chết đã xảy ra một cuộc vật lộn giữa cô và thủ phạm.

Cảnh sát tiến hành tìm kiếm khắp lượt quanh căn phòng, sau đó nhanh chóng rời đi. Lúc này, một cô gái từ tầng dưới bất ngờ xông lên.

“Xin nhường đường một chút, xin nhường đường một chút!” Cô cố gắng len mình giữa đám đông, khó khăn lắm mới đến được trước cánh cửa và nói với người canh giữ ở đó: “Tôi là chị của nạn nhân, xin hãy cho tôi vào, được không?”

Na Phàm có chút sững sốt, hóa ra là Lương Mộc Tử. Anh không thể nói rằng mình có mối quan hệ rất tốt với người con gái này, nhưng cô vẫn luôn chiếm giữ một vị trí trong tim anh, bởi vì anh đã từng thích cô.

Anh vỗ nhẹ lên vai Lương Mộc Tử từ phía sau và nói: “Sao em lại ở đây? Lương Tiểu Như là em gái của em sao?”

Đôi mắt Lương Mộc Tử đã rơm rớm lệ, cô gật đầu, giọng nói có chút run rẩy: “Sáng sớm, cảnh sát gọi điện cho em, nói rằng Tiểu Như đã chết. Em không tin! Nhưng...”

Lương Mộc Tử nhìn chằm chằm vào thi thể đang nằm trên sàn, nước mắt đã chảy tuôn rơi.

“Đừng đau lòng quá, chẳng phải cảnh sát đã đến rồi sao? Hy vọng họ có thể giúp em tìm ra hung thủ.” Có rất nhiều điều muốn nói nhưng không thể thốt thành lời, Na Phàm chỉ đành khuyên nhủ vài câu. Nhìn thấy người con gái mình thăm ngưỡng mộ đau khổ như vậy, anh chẳng còn tâm trí nào nữa.

“Cảm ơn anh!” Lương Mộc Tử còn chưa dứt lời thì viên cảnh sát thụ lý vụ án từ trong phòng bước ra.

“Cô là chị gái của nạn nhân? Xin hãy cho chúng tôi xem chứng minh thư.”

Viên cảnh sát mang khuôn mặt lạnh lùng, mới sáng sớm đã gặp một vụ án mạng, quả thực chẳng phải điềm tốt lành gì. “Em gái của cô bước đầu nghi là chết do bị bóp cổ, mặc dù vẫn chưa phát hiện ra dấu vân tay nào trên cổ của nạn nhân nhưng trên da hẳn rõ vết ngón tay, không loại trừ khả năng cô ấy có quen biết với hung thủ.”

Nghe xong những lời này của viên cảnh sát, Lương Mộc Tử lại càng nức nở, cả người bủn rủn, đành dựa vào Na Phàm. Na Phàm dùng toàn bộ

sức lực của cơ thể đỡ lấy cô. Những chuyện chết chóc như thế này anh đã quá quen, nhưng đối với người bạn bên cạnh thì lại là lần đầu tiên.

“Xin cô nén đau thương, hy vọng cô có thể phối hợp cùng chúng tôi phá án, sớm đưa hung thủ ra ánh sáng.” Những lời nói đồng đặc của viên cảnh sát càng làm trái tim Lương Mộc Tử thêm giá băng.

Cô khẽ gạt đầu, gạt nước mắt. Mạnh mẽ tách mình ra khỏi Na Phàm, cô nói với viên cảnh sát: “Anh có chắc sẽ bắt được hung thủ không? Em gái tôi là một đứa biết điều, từ trước tới giờ chưa từng kết oán với ai, người như nó sao lại bị giết hại chứ?”

Lương Mộc Tử cũng cảm thấy kỳ lạ như Na Phàm. Lương Tiểu Như từ nhỏ đã rất được lòng người, trong mắt người ngoài, kẻ xấu luôn là người làm chị là cô, còn em gái cô luôn là một cô bé vô cùng ngoan hiền, được bạn bè và gia đình yêu quý.

Viên cảnh sát chau mày, anh ta cũng không chắc về khả năng thành công. “Chúng tôi chỉ có thể làm hết sức mình. Tâm trạng của cô bây giờ đang rất kích động, nhưng vì người đã khuất, hãy kiên cường lên.”

Lương Mộc Tử hơi cúi đầu. Kiểu đạo lý này, cô hiểu rất rõ, cho dù trên đời không còn bất kỳ người thân nào khác thì cô cũng phải gắng gượng mà sống.

Đám đông vây xung quanh đã dần tản mát. Căn phòng này tràn ngập sự oán giận của người chết, khiến hàng xóm quanh đó bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Tôi hiểu, tôi sẽ phối hợp điều tra. Xin đợi một chút, tôi muốn nói vài câu với bạn mình.” Lương Mộc Tử kéo Na Phàm sang một bên, cô không tin cảnh sát có thể dốc lòng dốc sức phá án. “Na Phàm, em biết anh là thám tử tư, tuy em không có nhiều tiền để trả cho anh, nhưng em hy vọng...”

“Không, em không cần nói nữa!” Na Phàm ngắt lời Lương Mộc Tử. Nắm chặt hai bờ vai đang run rẩy của cô, anh mím môi, nói: “Anh nhất định sẽ giúp em! Ai bảo chúng ta là bạn bè của nhau chứ!”

Hai chữ “bạn bè” khiến lòng cô trở nên ấm áp. Anh có thể đưa tay ra giúp lúc cô ở trong hoàn cảnh khó khăn nhất, cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

“Vậy thì em đến đồn cảnh sát trước đã, rồi sẽ liên lạc với anh sau, được không?” Lương Mộc Tử nhét tấm danh thiếp vào túi áo trên của anh rồi nói tiếp: “Em có số điện thoại của anh rồi, hy vọng lúc em trở về, anh đã có chút manh mối.”

Na Phàm thở dài.

Lương Mộc Tử kỳ vọng hơi cao đối với anh, tuy là một thám tử tư nhưng anh chỉ là thám tử loại hai. Anh cũng muốn trở thành một Sherlock Holmes, nhưng năng lực quả thực có hạn. Tuy nhiên, lời đã nói ra, anh chỉ có thể gặt đầu, khuôn mặt thoáng chút ngậm ngùi.

Nhìn thấy bóng dáng của Lương Mộc Tử và viên cảnh sát dần rời khỏi hiện trường, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mình phải điều tra từ đâu đây? Một người con gái từ trước tới giờ chưa từng kết oán với ai, sao lại có mối liên hệ với kẻ sát nhân được chứ?” Những rắc rối trong lòng Na Phàm không có cách nào lý giải được, nhưng trong đầu anh lại thoáng hiện lên hình bóng một người, ông chủ của anh - Cát Văn Kỳ!

Trong giới, Cát Văn Kỳ là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng, tuy không thể so với Sherlock Holmes nhưng chắc chắn cũng là một cao thủ điều tra. Chỉ cần khách hàng giao án thì anh ta sẽ đáp ứng ngay, bất kỳ vấn đề gì đến chỗ anh ta cũng trở thành chuyện nhỏ.

Nghĩ vậy nên Na Phàm vội vàng chạy lên tầng trên.

Ngày âm u, không có lấy một tia nắng, ánh sáng mờ nhờ của chiếc ti vi trong phòng khách lộ rõ vẻ kỳ quái. Cát Văn Kỳ cuộn mình trên xô pha, dán mắt vào cảnh tượng một kẻ thủ ác đang giải phẫu tử thi trên màn hình.

“Cát Văn Kỳ, sao anh lại xem những loại phim này? Không thể tỏ ra bình thường một chút được sao?” Na Phàm thở dài một hơi, đổi kênh ti vi. “Có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh đây.”

Cát Văn Kỳ ngồi dậy, châm một điếu thuốc rồi hỏi: “Là án mạng ở tầng dưới phải không? Cậu lại liên hệ khách hàng cho tôi sao?”

Na Phàm thực sự không thể hiểu nổi người đàn ông này, mỗi lần anh có chuyện cần nói đều bị anh ta nhìn thấu.

“Đồng chí Cát Văn Kỳ à, có phải anh đã lắp đặt máy theo dõi tư duy trong não bộ tôi không? Hay anh đã cài thiết bị nghe trộm trong lòng tôi? Vì sao lúc nào những lời tôi định nói cũng bị anh cướp mất vậy?” Na Phàm nhếch môi, trong lòng hậm hực nhưng cũng tràn đầy niềm kính phục đối với sếp của mình.

“Ha ha... Nhìn dáng vẻ của cậu là tôi đã sớm biết rồi! Lòng mày cậu chau lại như thể đang có vô số tâm sự trong lòng. Nhất định là cậu đã gặp lại bạn cũ ở tầng dưới, sau đó bàn tán về vụ án này, thế rồi người nhà nạn nhân mới nhờ cậu điều tra giúp, đúng không?” Suy luận của Cát Văn Kỳ tuy không hoàn toàn chính xác nhưng cũng đúng đến tám, chín phần.

Na Phàm gật đầu, hàng lông mày đang chau lại càng thêm phần rầu rĩ. “Cũng gần như thế. Người chết tên là Lương Tiểu Như. Chị gái cô ấy - Lương Mộc Tử - là bạn tốt của tôi, vì thế tôi hy vọng anh có thể giúp điều tra vụ án này. Thù lao thì cứ trừ vào tiền lương của tôi, tôi không muốn cô ấy phải tiếc nuối.”

“Sao cơ?” Cát Văn Kỳ nhướn mày, không ngờ Na Phàm cũng có bộ mặt đa tình này, anh ta lắc đầu, hừ mũi rồi nói: “Bỏ đi, cậu lúc nào cũng gây rắc rối cho tôi!”

Từ hồi tới làm việc ở văn phòng của anh ta, Na Phàm không ngừng mang về những vụ án kỳ quái, khiến anh ta đau đầu muốn chết.

“Cát Văn Kỳ, tôi đối xử với anh đâu có tệ, phải không? Dù gì anh cũng phải giúp tôi một lần, chỉ một lần này thôi!” Na Phàm vẫn cố bám riết, nhất quyết không chịu buông tha.

Cát Văn Kỳ bắt chéo chân, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, mặt không đổi sắc. Thực ra, tuy ngoài miệng nói là không giúp nhưng trong lòng anh ta sớm đã có dự tính.

Liếc mắt mấy lần, cảm nhận rõ thái độ lạnh nhạt của Cát Văn Kỳ, ngọn lửa sôi sục trong lòng Na Phàm lập tức biến thành tro bụi.

“Thôi bỏ đi, nếu anh không muốn giúp thì tôi sẽ tự mình điều tra!” Na Phàm cầm lấy chiếc áo khoác và đi đến bên cánh cửa, rồi dừng bước, quay đầu và quăng lại một câu: “Tôi nhất định sẽ phá được vụ án này cho anh xem!”

Cát Văn Kỳ thoáng sửng sốt.

Từ trước đến giờ, tiểu tử Na Phàm này chưa từng nóng vội như ngày hôm nay. Cậu ta vốn là người lè mề, mỗi lần phá án đều do dự không quyết, ngọn lửa háo hức trong lòng không thể giữ nổi quá nửa tiếng.

Cát Văn Kỳ nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, không quan tâm đến sự kích động nhất thời của Na Phàm.

Thấy thái độ của Cát Văn Kỳ vẫn như cũ, chỉ coi lời nói của mình như gió thoảng bên tai, trong lòng Na Phàm càng thêm lo lắng.

“Cát Văn Kỳ, dù gì anh cũng nên khích lệ tôi một chút chứ! Lẽ nào tôi đang gắng sức vươn lên mà anh lại đả kích tôi sao?” Na Phàm không có chút manh mối nào, dù sao muốn phá án cũng cần nắm được một chút dấu vết để lại, nhưng Cát Văn Kỳ hoàn toàn không nhúng tay vào, khiến Na Phàm giống như một con kiến đang bò trên chảo nóng.

“Cậu ấy à, nếu lòng nhiệt tình của cậu có thể kéo dài một ngày, tôi sẽ chỉ bảo cho cậu một chút.” Cát Văn Kỳ giằng lấy chiếc điều khiển từ xa trong tay Na Phàm để chuyển kênh. “Nhưng e rằng với tính cách của cậu, cậu sẽ sớm bỏ cuộc trước khi trời tối.”

Na Phàm ném cho Cát Văn Kỳ ánh mắt dữ dằn, không ngờ người đàn ông này lại coi thường anh đến vậy.

“Được, vậy anh cứ chờ xem. Khi nào trở lại căn phòng này, tôi sẽ mang manh mối đến cho anh!” Na Phàm hùng hồn nói, sau đó mặc áo khoác và quay người bước đi.

Na Phàm nghĩ đến cuộc trò chuyện với Trương Hàng, người thuê phòng 602. Nếu Lương Tiểu Như bị sát hại vào tối hôm qua, vậy thì nhất định có người nghe thấy tiếng động gì đó trong phòng cô ấy. Anh lặng lẽ đi xuống tầng dưới, gõ nhẹ vào cánh cửa phòng 301 nằm bên trái căn phòng mà Lương Tiểu Như đã thuê.

Một cô gái từ trong phòng lên tiếng, giọng nói run rẩy thoáng chút căng thẳng: “Ai... ai đấy?”

Na Phàm chỉnh trang lại hình tượng một chút, sau đó trịnh trọng giới thiệu: “Tôi là người thuê phòng 701, cũng là nhân viên của văn phòng thám tử tư Văn Kỳ, muốn nói chuyện với cô để hiểu thêm về tình hình.”

Cô gái dè dặt mở hé cửa, nhưng không tháo khóa xích an toàn, nói với vẻ thận trọng: “Lúc này, chẳng phải cảnh sát đã đến rồi sao? Anh muốn hỏi

thêm điều gì? Hơn nữa, chẳng phải người chết là chuyện của cảnh sát ư, anh là một thám tử tư, có liên quan gì đến chuyện này?”

Một loạt câu hỏi dồn dập tuôn ra khiến Na Phàm đau đầu, không ngờ một cô gái bé nhỏ mà lại nói nhiều đến vậy, anh còn chưa kịp hỏi han gì đã bị cắt vắn.

“À! Đợi một chút, tôi sắp xếp lại một chút!” Na Phàm chỉnh lại dòng suy nghĩ, sau đó tiếp tục nói: “Tôi là một thám tử tư, người chết là Lương Tiểu Như, hàng xóm của cô, cũng là em gái người bạn thân nhất của tôi. Tôi muốn giúp bạn tôi biết thêm về tình hình. Hơn nữa, cô không muốn vụ án sớm được phá hay sao? Cô bằng lòng sống cạnh một nơi có người chết như này ư?”

Cô gái cân nhắc, thấy những lời anh nói cũng có phần đúng, bèn gật đầu, nói: “Tôi không thân thiết với cô ta, e rằng những thông tin tôi cung cấp cũng chưa hẳn khớp với suy nghĩ của anh, nhưng tôi sẽ ráng hết sức phối hợp với anh.”

Những rắc rối trong lòng Na Phàm coi như đã được tháo gỡ, anh lấy ra một quyển sổ và bắt đầu ghi chép với vẻ lành nghề.

“Cô tên là gì? Cô quen biết nạn nhân Lương Tiểu Như bao lâu rồi? Tôi qua cô có nghe thấy âm thanh gì dị thường không?”

“Tôi tên là Thôi Mai, vừa tốt nghiệp trường Đại học Y ở gần đây. Đạo này bận rộn tìm việc đến tối mất tối mũi, những lúc rảnh rỗi tôi chỉ ở nhà nghỉ ngơi, rất ít khi ra ngoài. Tôi quen cô ấy chưa lâu, bởi vì tôi mới chuyển đến đây chưa được một tháng.” Cô ta cứ đứng chắn ở cửa, không hề có ý định mời Na Phàm vào phòng. Đưa tay đẩy chiếc kính mắt, cô ta tiếp tục nói: “Tôi hôm qua rất bình thường! Tôi không nghe thấy tiếng gì lạ.”

Na Phàm ghi lại hết những thông tin của cô gái này, suy ngẫm một

chút rồi hỏi: “Lương Tiểu Như cũng là sinh viên của trường Đại học Y, phải không?”

Thôi Mai tỏ vẻ kinh ngạc, gật đầu và nói: “Sao anh biết điều đó? Anh cũng thân với cô ấy à?”

Thôi Mai không có ấn tượng gì nhiều với Na Phàm, người con gái sâu sắc mà đơn giản này dường như chưa từng lưu tâm đến loại đàn ông bình thường, không có gì nổi trội như anh.

Khóe miệng Na Phàm khẽ nhếch lên.

Sáng sớm nay, anh đã phát hiện ra một chút manh mối, trên tấm vải trắng phủ lên thi thể Lương Tiểu Như có xuất hiện mấy chữ lớn “Đại học Y”. Thuê phòng trọ gần trường là một lựa chọn tốt, kiếm tiền từ sinh viên quả thực rất dễ.

“Cô có thể nói cho tôi nghe những gì mình biết về Lương Tiểu Như không? Chẳng hạn như cách ứng xử của cô ấy với người khác hay sự đánh giá của nhà trường đối với cô ấy, vân vân...”

“Cô ta ư?” Thôi Mai bĩu môi, nói với vẻ khinh thường. “Tôi không dám phán đoán đời tư của người khác một cách xằng bậy, nhưng ở trường, tiếng tăm của cô ta không được tốt lắm! Nếu không phải vì thuê phòng gần cô ta như thế này, tôi cũng chẳng muốn giao thiệp với loại con gái ấy!”

Tới giờ phút này, rốt cuộc Na Phàm đã hiểu được.

Thì ra, tất cả thái độ của cô ta đều xuất phát từ đời tư của Lương Tiểu Như. Thông qua cuộc nói chuyện này, có thể thấy đời tư của Lương Tiểu Như vô cùng phức tạp. Đặc biệt, từ biểu hiện đồ kỵ cực độ của Thôi Mai, có thể thấy rõ Lương Tiểu Như chắc chắn được vô số chàng trai trong trường theo đuổi, dạng con gái với nhan sắc trung bình như cô ta khó lòng sánh kịp.

Tuy Na Phàm và Lương Tiểu Như chỉ có duyên gặp mặt mấy lần nhưng dung mạo của cô vẫn còn rõ nét trong tâm trí anh như vừa mới gặp ngày hôm qua.

“Cảm ơn những lời đánh giá của cô, tôi đã nắm rõ vấn đề rồi!” Na Phàm gấp quyển sổ ghi chép lại, nói vài câu ngoài lề: “Sinh viên trường Đại học Y các cô thuê trọ ở ngoài nhiều lắm phải không? Trong tòa nhà của chúng ta còn có sinh viên nào của trường Đại học Y không?”

Nhìn quyển sổ đã gấp lại của anh, Thôi Mai thâm thở phào nhẹ nhõm, nói với vẻ nửa quan tâm nửa hờ hững: “Chắc là có. Nhưng tôi không đến từng phòng mà hỏi nên cũng chẳng nắm rõ, thời buổi này việc ai người này lo mà.”

Điều này thì Na Phàm hiểu rõ hơn ai hết. Thời buổi này, ngoài những chuyện xảy ra với mình và cha mẹ mình, e rằng chuyện của bất kỳ ai khác đều bị coi là chẳng đáng để bận tâm.

Anh thoáng cười, tặc lưỡi.

“Được rồi, nếu cô nghĩ ra bất kỳ chuyện gì đặc biệt khác thì hãy lên tầng trên tìm tôi nhé, tôi ở phòng 701.” Nói xong, Na Phàm quay người bước xuống tầng dưới.

Anh không trở lại căn phòng lạnh lẽo đã bị một người đàn ông khác chiếm cứ kia nữa.